

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 280/2563

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 86, ป.วิ.อ. มาตรา 192, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 97, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 6, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 51, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับ บ. และจำเลยที่ 1 มีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแก่สายลับ จึงมีอาชญากรรมว่า จำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 และ บ. ในลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำ แต่การติดต่อซื้อขายเมทแอมเฟตามีนคดีนี้ บ. เป็นตัวการสำคัญมีอำนาจตัดสินใจในการขายเมทแอมเฟตามีน ในขณะที่เจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุมจำเลยที่ 1 บ. ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ติดต่อมายังโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 1 โอนเงินเข้าบัญชีของ ส. ตามที่เคยทำมาก่อน แต่จำเลยที่ 1 ปฏิเสธเนื่องจากเครื่องไม่รับ บ. จึงบอกว่าจะมอบให้จำเลยที่ 2 มารับเงินแทน บ. ที่บริเวณปากซอยเชื่อมสัมพันธ์ 24 อันถือได้ว่าเป็นการกระทำเกี่ยวเนื่องกับการชำระค่าเมทแอมเฟตามีนให้แก่ บ. นั่นเอง การจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนยังไม่ขาดตอน เมื่อจำเลยที่ 2 มาจอดรถกระบะรอรับเงินและถูกจับได้ถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยประการใด ๆ หรือเป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิดอันเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนผู้อื่นในการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตาม ป.อ. มาตรา 86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ แม้ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างจากข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้อง เพราะข้อแตกต่างนั้นมีใช้ในข้อสาระสำคัญและจำเลยที่ 2 มิได้หลงต่อสู้อตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 กับ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกจำเลยในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 2 แต่คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ยุติไปแล้วตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะจำเลยที่ 2 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 97, 100/1, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83 เพิ่มโทษจำเลยทั้งสองตามกฎหมาย ริบเมทแอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพและรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติ

ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีระวางโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันจำคุกจำเลยหนึ่งจำคุกจำเลยหนึ่งเพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต และปรับคนละ 1,000,000 บาท ส่วนที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษจำเลยทั้งสองคนละกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 นั้น เมื่อลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิตแล้วจึงไม่อาจเพิ่มโทษจำคุกจำเลยทั้งสองได้อีกคงเพิ่มได้เฉพาะโทษปรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 เป็นปรับคนละ 1,500,000 บาท สำหรับจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 กึ่งหนึ่ง คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 25 ปี และปรับ 750,000 บาท จำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ริมเมทแอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้เป็นที่ยุติว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้องเจ้าพนักงานตำรวจนำธนบัตร 60,000 บาท ให้สายลับสองคนไปล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 1 จำนวน 2,000 เม็ด ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยทั้งสอง พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน 2,000 เม็ด ธนบัตรที่สายลับใช้ล่อซื้อ 60,000 บาท โทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง รถกระบะ รถจักรยานยนต์ และใบรายการโอนเงินธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ชื่อผู้รับโอน นายสำเร็จ 2 แผ่น เป็นของกลางซึ่งเมทแอมเฟตามีนได้ส่งไปตรวจพิสูจน์ที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด มีน้ำหนัก 208.984 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 43.526 กรัม คดีสำหรับจำเลยที่ 1 โจทก์และจำเลยที่ 1 ไม่อุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น และคดีสำหรับจำเลยที่ 2 กรณีโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 โจทก์และจำเลยที่ 2 ไม่ฎีกาจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับนายเบิร์ตและจำเลยที่ 1 มีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแก่สายลับ แม้จะได้ความจากพันตำรวจปฤษฎิ์ว่า หากดูภาพถ่าย แผ่นที่ 1 และที่ 2 หมายเลขโทรศัพท์ของนายเบตที่ใช้ติดต่อกับจำเลยที่ 2 เป็นหมายเลข 06 2767 xxxx ซึ่งตรงกับหมายเลขโทรศัพท์ที่นายเบิร์ตติดต่อเข้าโทรศัพท์เคลื่อนที่ของสายลับคนที่ 2 อันเป็นการแสดงว่า นายเบตกับนายเบิร์ตเป็นบุคคลคนเดียวกันและมีหมายเลขโทรศัพท์ของสายลับติดต่อเข้าโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ได้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนเองติดต่อการซื้อขายเมทแอมเฟตามีนครั้งนี้ และหากจำเลยที่ 1 โอนเงินเข้าบัญชีได้ จำเลยที่ 2 ก็จะมีได้มีส่วนเกี่ยวข้องในคดีนี้เลย จึงมีอาจถือว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 และนายเบิร์ตในลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำ แต่การติดต่อซื้อขายเมทแอมเฟตามีนคดีนี้ เริ่มจากสายลับติดต่อล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 1 จำนวน 2,000 เม็ด ราคา 60,000 บาท หลังจากจำเลยที่ 1 ขอเงินที่สายลับจะใช้ซื้อ

เมทแอมเฟตามีนแล้วโทรศัพท์แจ้งนายเบิร์ด นายเบิร์ดจึงตกลงยินยอมส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้แก่สายลับโดยนัดติดต่อจุดส่งมอบเมทแอมเฟตามีนกับสายลับคนที่ 2 นายเบิร์ดจึงเป็นตัวการสำคัญมีอำนาจตัดสินใจในการขายเมทแอมเฟตามีนและหลังจากเจ้าพนักงานตำรวจและสายลับคนที่ 2 ได้รับเมทแอมเฟตามีน ณ จุดส่งมอบแล้ว สายลับคนที่ 2 โทรศัพท์แจ้งสายลับคนที่ 1 ให้ทราบเรื่อง สายลับคนที่ 1 จึงส่งมอบเงินล่อซื้อให้แก่จำเลยที่ 1 และเจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุมจำเลยที่ 1 ระหว่างนั้นนายเบิร์ดใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ติดต่อมายังโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 1 โอนเงินเข้าบัญชีของนายสำเร็จ ตามที่เคยทำมาก่อน แต่จำเลยที่ 1 ปฏิเสธเนื่องจากเครื่องไม่รับ นายเบิร์ดจึงบอกว่าจะมอบให้จำเลยที่ 2 มารับเงินแทนนายเบิร์ดที่บริเวณปากซอยเชื่อมสัมพันธ์ 24 อันถือได้ว่าเป็นการกระทำเกี่ยวเนื่องกับการชำระค่าเมทแอมเฟตามีนให้แก่นายเบิร์ดนั่นเอง การจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนยังไม่ขาดตอน เมื่อจำเลยที่ 2 มาจอดรถกระบะรอรับเงินและถูกจับได้จะถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยประการใด ๆ หรือเป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิดอันจะเป็นความผิดฐานสนับสนุนหรือไม่นั้น ได้ความจากพันตำรวจโทประยูรว่าจำเลยที่ 1 ยอมรับว่ารู้จักกับจำเลยที่ 2 ภายหลังจากออกจากเรือนจำมาแล้ว จำเลยที่ 2 แนะนำให้จำเลยที่ 1 รู้จักกับนายเบิร์ดและได้ใช้โทรศัพท์ติดต่อกับนายเบิร์ด ความข้อนี้ยังปรากฏในบันทึกการจับกุมและคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 1 ยอมรับว่าได้หมายเลขโทรศัพท์ของนายเบิร์ดมาจากจำเลยที่ 2 หลังจากนั้นได้เคยติดต่อทางโทรศัพท์ขอซื้อเมทแอมเฟตามีนจากนายเบิร์ดก่อนเกิดเหตุคดีนี้ ประกอบกับจำเลยทั้งสอง ต้องคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษถูกจำคุกอยู่ในช่วงระยะเวลาเดียวกัน โดยศาลจังหวัดมณฑลบุรีพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 จำคุก 5 ปี และปรับ 200,000 บาท และจำเลยที่ 1 พ้นโทษเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2559 และพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 จำคุก 4 ปี และจำเลยที่ 2 พ้นโทษเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2557 ทั้งมีการจับกุมจำเลยที่ 2 ที่ปากซอยดังกล่าวอันเป็นจุดที่นายเบิร์ดนัดให้จำเลยที่ 1 นำเงินค่าเมทแอมเฟตามีนไปมอบให้แก่จำเลยที่ 2 และยังตรวจค้นพบใบโอนเงินเข้าบัญชีนายสำเร็จ 2 แผ่น ในวันที่ 1 และวันที่ 15 กรกฎาคม 2559 ซึ่งเป็นบัญชีเดียวกับที่นายเบิร์ดประสงค์จะให้จำเลยที่ 1 โอนเงินที่ได้จากการขายเมทแอมเฟตามีนเข้าบัญชีนี้แต่แรกจึงเชื่อว่าจำเลยที่ 1 รู้จักกับจำเลยที่ 2 เงินที่จำเลยที่ 2 โอนเข้าบัญชีดังกล่าวเป็นเงินที่เกี่ยวกับการขายเมทแอมเฟตามีนครั้งก่อน และจำเลยที่ 2 รู้ว่านายเบิร์ดให้จำเลยที่ 2 มารับเงินค่าขายเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 1 อันเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนผู้อื่นในการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ แม้ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างจากข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้อง เพราะข้อแตกต่างนั้นมีใช้ในข้อสาระสำคัญและจำเลยที่ 2 มิได้หลงต่อสู้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 กับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 ส่วนที่จำเลยที่ 2 นำสืบว่า วันเกิดเหตุนายเบตโทรศัพท์บอกให้จำเลยที่ 2 ไปรอรับเงินค่าขายรถจากลูกค้าแทนที่บริเวณปากซอยเชื่อมสัมพันธ์ 24 เพราะนายเบตอยู่ต่างจังหวัด จำเลยที่ 2 ก็ได้มีนายเบตมาเบิกความเป็นพยานยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าวและเป็นการง่ายแก่การกล่าวอ้าง ส่วนที่ได้ความจากจำเลยที่ 1 พยานจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 1 ไม่รู้จักจำเลยที่ 2 แต่รู้จักนายเบิร์ด นายเบิร์ดไม่ได้บอกจำเลยที่ 1 ว่าจะให้จำเลยที่ 2 มารับเงินค่าเมทแอมเฟตามีนแทนนั้นก็ขัดแย้งกับที่จำเลยที่ 1 ให้การในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนดังกล่าว ซึ่งเป็นการให้การสด ๆ ในวันเกิดเหตุและวันรุ่งขึ้น โดยจำเลยที่ 1 ยังไม่มีเวลาคิดเบี่ยงเบนข้อเท็จจริง

นำเชื่อว่าจำเลยที่ 1 เบิกความดังกล่าวเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ 2 พยานหลักฐานของจำเลยที่ 2 จึงมีอาจหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง คดีนี้โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 เพราะการดำเนินคดีตามมาตรา 6 จะต้องมีการแจ้งข้อหาโดยได้รับอนุมัติจากเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามมาตรา 14 ของพระราชบัญญัติดังกล่าวก่อน แต่หาได้มีการอนุมัติดังกล่าวไม่ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 จึงเป็นการไม่ชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 และมาตรา 53 จำคุก 33 ปี 4 เดือน และปรับ 666,666.66 บาท เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 คงจำคุก 50 ปี และปรับ 999,999.99 บาท และไม่ลงโทษจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ดุษฎีบัณฑิลาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 280/2563 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์นาย ว. กับพวกจำเลย ป.อ. ม. 83, ม. 86 ป.วิ.อ. ม. 192 วรรคสอง, ม. 215, ม. 225 พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2550 ม. 3 โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับ บ. และจำเลยที่ 1 มีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแก่สายลับ จึงมีอาจถือว่า จำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 และ บ. ในลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำ แต่การติดต่อซื้อขายเมทแอมเฟตามีนคดีนี้ บ. เป็นตัวการสำคัญมีอำนาจตัดสินใจในการขายเมทแอมเฟตามีน ในขณะที่เจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุมจำเลยที่ 1 บ. ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ติดต่อมายังโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 1 โอนเงินเข้าบัญชีของ ส. ตามที่เคยทำมาก่อน แต่จำเลยที่ 1 ปฏิเสธเนื่องจากเครื่องไม่รับ บ. จึงบอกว่าจะมอบให้จำเลยที่ 2 มารับเงินแทน บ. ที่บริเวณปากซอยเชื่อมสัมพันธ์ 24 อันถือได้ว่าเป็นการกระทำเกี่ยวเนื่องกับการชำระค่าเมทแอมเฟตามีนให้แก่ บ. นั่นเอง การจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนยังไม่ขาดตอน เมื่อจำเลยที่ 2 มาจอดรถกระบะรอรับเงินและถูกจับได้ถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยประการใด ๆ หรือเป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิดอันเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนผู้อื่นในการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตาม ป.อ. มาตรา 86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ แม้ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างจากข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้อง เพราะข้อแตกต่างนั้นมีอยู่ในข้อสาระสำคัญและจำเลยที่ 2 มิได้หลงต่อสู้อย่าง ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 กับ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกจำเลยในสำนวนแรกว่าจำเลยที่ 1 และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 2 แต่คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ยุติไปแล้วตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะจำเลยที่ 2 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษ

จำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 97, 100/1, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83 เพิ่มโทษจำเลยทั้งสองตามกฎหมาย ริมเมท แอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพและรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีระวางโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกัน จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต และปรับคนละ 1,000,000 บาท ส่วนที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษจำเลยทั้งสองคนละกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 นั้น เมื่อลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิตแล้วจึงไม่อาจเพิ่มโทษจำคุกจำเลยทั้งสองได้อีกคงเพิ่มได้เฉพาะโทษปรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 เป็นปรับคนละ 1,500,000 บาท สำหรับจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 กึ่งหนึ่ง คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 25 ปี และปรับ 750,000 บาท จำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ริมเมทแอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้เป็นที่ยุติว่า ตามวัน เวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้องเจ้าพนักงานตำรวจนำธนบัตร 60,000 บาท ให้สายลับสองคนไป ล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 1 จำนวน 2,000 เม็ด ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยทั้งสอง พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน 2,000 เม็ด ธนบัตรที่สายลับใช้ล่อซื้อ 60,000 บาท โทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง รถกระบะ รถจักรยานยนต์ และใบรายการโอนเงินธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ชื่อผู้รับโอน นายสำเร็จ 2 แผ่น เป็นของกลาง ซึ่งเมทแอมเฟตามีนได้ส่งไปตรวจ พิสูจน์ที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด มีน้ำหนัก 208.984 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 43.526 กรัม คดีสำหรับจำเลยที่ 1 โจทก์และจำเลยที่ 1 ไม่อุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น และคดีสำหรับจำเลยที่ 2 กรณีโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 โจทก์และจำเลยที่ 2 ไม่ฎีกาจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง เพื่อจำหน่ายและฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ไม่มี ประจักษ์พยานยืนยันว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับนายเบิร์ตและจำเลยที่ 1 มีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแก่สายลับ แม้จะได้ความจากพันตำรวจ ประยูรว่า หากดูภาพถ่าย แผ่นที่ 1 และที่ 2 หมายเลขโทรศัพท์ของนายเบตที่ใช้ติดต่อกับจำเลยที่ 2 เป็นหมายเลข 06 2767 xxxx ซึ่งตรงกับหมายเลขโทรศัพท์ที่นายเบิร์ตติดต่อเข้า

โทรศัพท์เคลื่อนที่ของสายลับคนที่ 2 อันเป็นการแสดงว่า นายเบตกับนายเบิร์ดเป็นบุคคลคนเดียวและมีหมายเลขโทรศัพท์ของสายลับติดต่อเข้าโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ได้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนเองติดต่อการซื้อขายเมทแอมเฟตามีนครั้งนี้ และหากจำเลยที่ 1 โอนเงินเข้าบัญชีได้ จำเลยที่ 2 ก็จะมีได้มีส่วนเกี่ยวข้องในคดีนี้เลย จึงมีอาจถือว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 และนายเบิร์ดในลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำ แต่การติดต่อซื้อขายเมทแอมเฟตามีนคดีนี้ เริ่มจากสายลับติดต่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 1 จำนวน 2,000 เม็ด ราคา 60,000 บาท หลังจากจำเลยที่ 1 ขอเงินที่สายลับจะใช้ซื้อเมทแอมเฟตามีนแล้วโทรศัพท์แจ้งนายเบิร์ด นายเบิร์ดจึงตกลงยินยอมส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้แก่สายลับโดยนัดติดต่อจัดส่งมอบเมทแอมเฟตามีนกับสายลับคนที่ 2 นายเบิร์ดจึงเป็นตัวการสำคัญมีอำนาจตัดสินใจในการขายเมทแอมเฟตามีนและหลังจากเจ้าพนักงานตำรวจและสายลับคนที่ 2 ได้รับเมทแอมเฟตามีน ณ จุดส่งมอบแล้ว สายลับคนที่ 2 โทรศัพท์แจ้งสายลับคนที่ 1 ให้ทราบเรื่อง สายลับคนที่ 1 จึงส่งมอบเงินต่อซื้อให้แก่จำเลยที่ 1 และเจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุมจำเลยที่ 1 ระหว่างนั้นนายเบิร์ดใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ติดต่อมายังโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 1 โอนเงินเข้าบัญชีของนายสำเร็จ ตามที่เคยทำมาก่อน แต่จำเลยที่ 1 ปฏิเสธเนื่องจากเครื่องไม่รับ นายเบิร์ดจึงบอกว่าจะมอบให้จำเลยที่ 2 มารับเงินแทนนายเบิร์ดที่บริเวณปากซอยเชื่อมสัมพันธ์ 24 อันถือได้ว่าเป็นการกระทำเกี่ยวเนื่องกับการชำระค่าเมทแอมเฟตามีนให้นายเบิร์ดนั่นเอง การจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนยังไม่ขาดตอน เมื่อจำเลยที่ 2 มาจอตระกกระบะบรรอรับเงินและถูกจับได้จะถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยประการใด ๆ หรือเป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิดอันจะเป็นความผิดฐานสนับสนุนหรือไม่นั้น ได้รับความจากพันตำรวจโทประยูรว่าจำเลยที่ 1 ยอมรับว่ารู้จักกับจำเลยที่ 2 ภายหลังจากออกจากเรือนจำมาแล้ว จำเลยที่ 2 แนะนำให้จำเลยที่ 1 รู้จักกับนายเบิร์ดและได้ใช้โทรศัพท์ติดต่อกับนายเบิร์ด ความข้อนี้ยังปรากฏในบันทึกการจับกุมและคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 1 ยอมรับว่าได้หมายเลขโทรศัพท์ของนายเบิร์ดมาจากจำเลยที่ 2 หลังจากนั้นได้เคยติดต่อทางโทรศัพท์ขอซื้อเมทแอมเฟตามีนจากนายเบิร์ดก่อนเกิดเหตุคดีนี้ ประกอบกับจำเลยทั้งสอง ต้องคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษถูกจำคุกอยู่ในช่วงระยะเวลาเดียวกัน โดยศาลจังหวัดมณฑลบุรีพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 จำคุก 5 ปี และปรับ 200,000 บาท และจำเลยที่ 1 พันโทเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2559 และพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 จำคุก 4 ปี และจำเลยที่ 2 พันโทเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2557 ทั้งมีการจับกุมจำเลยที่ 2 ที่ปากซอยดังกล่าวอันเป็นจุดที่นายเบิร์ดนัดให้จำเลยที่ 1 นำเงินค่าเมทแอมเฟตามีนไปมอบให้แก่จำเลยที่ 2 และยังตรวจค้นพบใบโอนเงินเข้าบัญชีนายสำเร็จ 2 แผ่น ในวันที่ 1 และวันที่ 15 กรกฎาคม 2559 ซึ่งเป็นบัญชีเดียวกับที่นายเบิร์ดประสงค์จะให้จำเลยที่ 1 โอนเงินที่ได้จากการขายเมทแอมเฟตามีนเข้าบัญชีนี้แต่แรก จึงเชื่อว่าจำเลยที่ 1 รู้จักกับจำเลยที่ 2 เงินที่จำเลยที่ 2 โอนเข้าบัญชีดังกล่าวเป็นเงินที่เกี่ยวกับการขายเมทแอมเฟตามีนครั้งก่อน และจำเลยที่ 2 รู้ว่านายเบิร์ดให้จำเลยที่ 2 มารอรับเงินค่าขายเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 1 อันเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนผู้อื่นในการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ แม้ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างจากข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้อง เพราะข้อแตกต่างนั้นมีใช้ในข้อสาระสำคัญและจำเลยที่ 2 มิได้หลงต่อสู้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 กับพระราชบัญญัติวิธี

พิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 ส่วนที่จำเลยที่ 2 นำสืบว่า วันเกิดเหตุนายเบตโทรทัศน์ บอกรู้จำเลยที่ 2 ไปรอรับเงินค่าขายรถจากลูกค้าแทนที่บริเวณปากซอยเชื่อมสัมพันธ์ 24 เพราะ นายเบตอยู่ต่างจังหวัด จำเลยที่ 2 ก็ได้มีนายเบตมาเบิกความเป็นพยานยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าว และเป็นการง่ายแก่การกล่าวอ้าง ส่วนที่ได้ความจากจำเลยที่ 1 พยานจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 1 ไม่ รู้จักจำเลยที่ 2 แต่รู้จักนายเบิร์ด นายเบิร์ดไม่ได้บอกจำเลยที่ 1 ว่าจะให้จำเลยที่ 2 มารอรับเงินค่า เมทแอมเฟตามีนแทนนั้นก็ขัดแย้งกับที่จำเลยที่ 1 ให้การในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนดังกล่าว ซึ่ง เป็นการให้การสด ๆ ในวันเกิดเหตุและวันรุ่งขึ้น โดยจำเลยที่ 1 ยังไม่มีเวลาคิดเบี่ยงเบนข้อเท็จจริง น่าเชื่อว่าจำเลยที่ 1 เบิกความดังกล่าวเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ 2 พยานหลักฐานของจำเลยที่ 2 จึงมี อาจหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง คดีนี้โจทก์ไม่มีอำนาจ ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิด เกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 เพราะการดำเนินคดีตามมาตรา 6 จะต้องมีการแจ้งข้อหา โดยได้รับอนุมัติจากเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามมาตรา 14 ของ พระราชบัญญัติดังกล่าวก่อน แต่หาได้มีการอนุมัติดังกล่าวไม่ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษ จำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 จึงเป็นการไม่ชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 และมาตรา 53 จำคุก 33 ปี 4 เดือน และปรับ 666,666.66 บาท เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 คงจำคุก 50 ปี และปรับ 999,999.99 บาท และไม่ลงโทษจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้ กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ (ยังยุทธ แสงรุ่งเรือง-กึกก้อง สมเกียรติเจริญ-สรศักดิ์ จันเกษม) ศาลจังหวัดมโนบุรี - นายณภัทร โลตฤทธิศาลอุทธรณ์ - นายเฉลิมชัย จินะบริวัตตอาภรณ์แหล่งที่มาของผู้ช่วยผู้พิพากษา ศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาอ.2356/2562หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดง ศาลชั้นต้นหมายเลขเหตุคำพิพากษา: คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกจำเลยในสำนวนแรกว่าจำเลยที่ 1 และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 2 แต่คดี สำหรับจำเลยที่ 1 ยุติไปแล้วตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะจำเลยที่ 2 โจทก์ ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 97, 100/1, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83 เพิ่มโทษจำเลยทั้งสอง ตามกฎหมาย ระเบียบแอมเฟตามีนและโทรทัศน์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ แต่รับ ว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสอง มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ

ยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสอง เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีระวางโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐาน ร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก ตลอดชีวิต และปรับคนละ 1,000,000 บาท ส่วนที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษจำเลยทั้งสองคนละกึ่งหนึ่ง ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 นั้น เมื่อลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสอง ตลอดชีวิตแล้วจึงไม่อาจเพิ่มโทษจำคุกจำเลยทั้งสองได้อีกคงเพิ่มได้เฉพาะโทษปรับตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 เป็นปรับคนละ 1,500,000 บาท สำหรับจำเลยที่ 1 ให้การ รับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 กึ่งหนึ่ง คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 25 ปี และปรับ 750,000 บาท จำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ริมเมทแอมเฟตามีนและ โทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้เป็นที่ยุติว่า ตามวัน เวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้องเจ้าพนักงานตำรวจนำธนบัตร 60,000 บาท ให้สายลับสองคนไป ล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 1 จำนวน 2,000 เม็ด ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลย ทั้งสอง พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน 2,000 เม็ด ธนบัตรที่สายลับใช้ล่อซื้อ 60,000 บาท โทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง รถกระบะ รถจักรยานยนต์ และใบรายการโอนเงินธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ชื่อผู้รับโอน นายสำเร็จ 2 แผ่น เป็นของกลาง ซึ่งเมทแอมเฟตามีนได้ส่งไปตรวจ พิสูจน์ที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด มีน้ำหนัก 208.984 กรัม คำนวณเป็นสาร บริสุทธิ์ได้ 43.526 กรัม คดีสำหรับจำเลยที่ 1 โจทก์และจำเลยที่ 1 ไม่อุทธรณ์ จึงยุติไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น และคดีสำหรับจำเลยที่ 2 กรณีโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 โจทก์และจำเลยที่ 2 ไม่ฎีกาจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ มีปัญหาต้องวินิจฉัย ตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง เพื่อจำหน่ายและฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ไม่มี ประจักษ์พยานยืนยันว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับนายเบิร์ตและจำเลยที่ 1 มีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแก่สายลับ แม้จะได้ความจากพันตำรวจ ประยูรว่า หากดูภาพถ่าย แผ่นที่ 1 และที่ 2 หมายเลขโทรศัพท์ของนายเบตที่ใช้ติดต่อกับจำเลยที่ 2 เป็นหมายเลข 06 2767 xxxx ซึ่งตรงกับหมายเลขโทรศัพท์ที่นายเบิร์ตติดต่อเข้า โทรศัพท์เคลื่อนที่ของสายลับคนที่ 2 อันเป็นการแสดงว่า นายเบตกับนายเบิร์ตเป็นบุคคลคน เดียวกันและมีหมายเลขโทรศัพท์ของสายลับติดต่อเข้าโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 โดยไม่ ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ได้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนเองติดต่อการซื้อขายเมทแอมเฟตามีนครั้งนี้ และหากจำเลยที่ 1 โอนเงินเข้าบัญชีได้ จำเลยที่ 2 ก็จะมีได้มีส่วนเกี่ยวข้องในคดีนี้เลย จึงมีอาช ฎีกาว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 และนายเบิร์ตในลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำ แต่การติดต่อซื้อขายเมทแอมเฟตามีนคดีนี้ เริ่มจากสายลับติดต่อล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจาก จำเลยที่ 1 จำนวน 2,000 เม็ด ราคา 60,000 บาท หลังจากจำเลยที่ 1 ขอเงินที่สายลับจะใช้ซื้อ เมทแอมเฟตามีนแล้วโทรศัพท์แจ้งนายเบิร์ต นายเบิร์ตจึงตกลงยินยอมส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้

แก้สายลับโดยนัดติดต่อจุดส่งมอบเมทแอมเฟตามีนกับสายลับคนที่ 2 นายเบิร์ดจึงเป็นตัวการสำคัญมีอำนาจตัดสินใจในการขายเมทแอมเฟตามีนและหลังจากเจ้าพนักงานตำรวจและสายลับคนที่ 2 ได้รับเมทแอมเฟตามีน ณ จุดส่งมอบแล้ว สายลับคนที่ 2 โทรศัพท์แจ้งสายลับคนที่ 1 ให้ทราบเรื่อง สายลับคนที่ 1 จึงส่งมอบเงินล่อซื้อให้แก่จำเลยที่ 1 และเจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุมจำเลยที่ 1 ระหว่างนั้นนายเบิร์ดใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ติดต่อมายังโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 1 โอนเงินเข้าบัญชีของนายสำเร็จ ตามที่เคยทำมาก่อน แต่จำเลยที่ 1 ปฏิเสธเนื่องจากเครื่องไม่รับ นายเบิร์ดจึงบอกว่าจะมอบให้จำเลยที่ 2 มารับเงินแทนนายเบิร์ดที่บริเวณปากซอยเชื่อมสัมพันธ์ 24 อันถือได้ว่าเป็นการกระทำเกี่ยวเนื่องกับการชำระค่าเมทแอมเฟตามีนให้แก่นายเบิร์ดนั่นเอง การจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนยังไม่ขาดตอน เมื่อจำเลยที่ 2 มาจอตกรถกระบะรอรับเงินและถูกจับได้จะถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยประการใด ๆ หรือเป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิดอันจะเป็นความผิดฐานสนับสนุนหรือไม่นั้น ได้รับความจากพันตำรวจโทประยูรว่าจำเลยที่ 1 ยอมรับว่ารู้จักกับจำเลยที่ 2 ภายหลังจากออกจากเรือนจำมาแล้ว จำเลยที่ 2 แนะนำให้จำเลยที่ 1 รู้จักกับนายเบิร์ดและได้ใช้โทรศัพท์ติดต่อกับนายเบิร์ด ความข้อนี้ยังปรากฏในบันทึกการจับกุมและคำให้การขึ้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 1 ยอมรับว่าได้หมายเลขโทรศัพท์ของนายเบิร์ดมาจากจำเลยที่ 2 หลังจากนั้นได้เคยติดต่อทางโทรศัพท์ขอซื้อเมทแอมเฟตามีนจากนายเบิร์ดก่อนเกิดเหตุคดีนี้ ประกอบกับจำเลยทั้งสอง ต้องคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษถูกจำคุกอยู่ในช่วงระยะเวลาเดียวกัน โดยศาลจังหวัดมณฑลบุรีพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 จำคุก 5 ปี และปรับ 200,000 บาท และจำเลยที่ 1 พันโทเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2559 และพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 จำคุก 4 ปี และจำเลยที่ 2 พันโทเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2557 ทั้งมีการจับกุมจำเลยที่ 2 ที่ปากซอยดังกล่าวอันเป็นจุดที่นายเบิร์ดนัดให้จำเลยที่ 1 นำเงินค่าเมทแอมเฟตามีนไปมอบให้แก่จำเลยที่ 2 และยังตรวจค้นพบใบโอนเงินเข้าบัญชีนายสำเร็จ 2 แผ่น ในวันที่ 1 และวันที่ 15 กรกฎาคม 2559 ซึ่งเป็นบัญชีเดียวกับที่นายเบิร์ดประสงค์จะให้จำเลยที่ 1 โอนเงินที่ได้จากการขายเมทแอมเฟตามีนเข้าบัญชีนี้แต่แรกจึงเชื่อว่าจำเลยที่ 1 รู้จักกับจำเลยที่ 2 เงินที่จำเลยที่ 2 โอนเข้าบัญชีดังกล่าวเป็นเงินที่เกี่ยวกับการขายเมทแอมเฟตามีนครั้งก่อน และจำเลยที่ 2 ร้อยุ่ว่านายเบิร์ดให้จำเลยที่ 2 มารอรับเงินค่าขายเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 1 อันเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนผู้อื่นในการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ แม้ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างจากข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้อง เพราะข้อแตกต่างนั้นมีใช้ในข้อสาระสำคัญและจำเลยที่ 2 มิได้หลงต่อสู้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 กับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 ส่วนที่จำเลยที่ 2 นำสืบว่า วันเกิดเหตุนายเบตโทรศัพท์บอกให้จำเลยที่ 2 ไปรอรับเงินค่าขายรถจากลูกค้าแทนที่บริเวณปากซอยเชื่อมสัมพันธ์ 24 เพราะนายเบตอยู่ต่างจังหวัด จำเลยที่ 2 ก็ได้มีนายเบตมาเบิกความเป็นพยานยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าวและเป็นการร่ายแก่การกล่าวอ้าง ส่วนที่ได้ความจากจำเลยที่ 1 พยานจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 1 ไม่รู้จักจำเลยที่ 2 แต่รู้จักนายเบิร์ด นายเบิร์ดไม่ได้บอกจำเลยที่ 1 ว่าจะให้จำเลยที่ 2 มารอรับเงินค่าเมทแอมเฟตามีนแทนนั้นก็ขัดแย้งกับที่จำเลยที่ 1 ให้การในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนดังกล่าว ซึ่งเป็นการให้การสด ๆ ในวันเกิดเหตุและวันรุ่งขึ้น โดยจำเลยที่ 1 ยังไม่มีเวลาคิดเบี่ยงเบนข้อเท็จจริงน่าเชื่อว่าจำเลยที่ 1 เบิกความดังกล่าวเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ 2 พยานหลักฐานของจำเลยที่ 2 จึงมี

อาจหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง คดีนี้โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 เพราะการดำเนินคดีตามมาตรา 6 จะต้องมีการแจ้งข้อหาโดยได้รับอนุมัติจากเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามมาตรา 14 ของพระราชบัญญัติดังกล่าวก่อน แต่หาได้มีการอนุมัติดังกล่าวไม่ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 จึงเป็นการไม่ชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 และมาตรา 53 จำคุก 33 ปี 4 เดือน และปรับ 666,666.66 บาท เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 คงจำคุก 50 ปี และปรับ 999,999.99 บาท และไม่ลงโทษจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ดูบัญญัติฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 280/2563 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์นาย ว. กับพวกจำเลย ป.อ. ม. 83, ม. 86 ป.วิ.อ. ม. 192 วรรคสอง, ม. 215, ม. 225 พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2550 ม. 3 โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับ บ. และจำเลยที่ 1 มีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแก่สายลับ จึงมีอาชญากรรม จำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกระทำผิดกับจำเลยที่ 1 และ บ. ในลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำ แต่การติดต่อซื้อขายเมทแอมเฟตามีนคดีนี้ บ. เป็นตัวการสำคัญมีอำนาจตัดสินใจในการขายเมทแอมเฟตามีน ในขณะที่เจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุมจำเลยที่ 1 บ. ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ติดต่อยังโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 1 โอนเงินเข้าบัญชีของ ส. ตามที่เคยทำมาก่อน แต่จำเลยที่ 1 ปฏิเสธเนื่องจากเครื่องไม่รับ บ. จึงบอกว่าจะมอบให้จำเลยที่ 2 มารับเงินแทน บ. ที่บริเวณปากซอยเชื่อมสัมพันธ์ 24 อันถือได้ว่าเป็นการกระทำเกี่ยวเนื่องกับการชำระค่าเมทแอมเฟตามีนให้แก่ บ. นั่นเอง การจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนยังไม่ขาดตอน เมื่อจำเลยที่ 2 มาจอดรถกระบะรอรับเงินและถูกจับได้ถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยประการใด ๆ หรือเป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิดอันเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนผู้อื่นในการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตาม ป.อ. มาตรา 86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ แม้ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างจากข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้อง เพราะข้อแตกต่างนั้นมีใช้ในข้อสาระสำคัญและจำเลยที่ 2 มิได้หลงต่อสู้อตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 กับ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกจำเลยในสำนวนแรกว่าจำเลยที่ 1 และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 2 แต่คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ยุติไปแล้วตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะจำเลยที่ 2 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 97, 100/1,

102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83 เพิ่มโทษจำเลยทั้งสองตามกฎหมาย ริมเมท แอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพและรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีระวางโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกัน จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต และปรับคนละ 1,000,000 บาท ส่วนที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษจำเลยทั้งสองคนละกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 นั้น เมื่อลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิตแล้วจึงไม่อาจเพิ่มโทษจำคุกจำเลยทั้งสองได้อีกคงเพิ่มได้เฉพาะโทษปรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 เป็นปรับคนละ 1,500,000 บาท สำหรับจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 กึ่งหนึ่ง คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 25 ปี และปรับ 750,000 บาท จำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ริมเมทแอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้เป็นที่ยุติว่า ตามวัน เวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้องเจ้าพนักงานตำรวจนำธนบัตร 60,000 บาท ให้สายลับสองคนไป ล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 1 จำนวน 2,000 เม็ด ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยทั้งสอง พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน 2,000 เม็ด ธนบัตรที่สายลับใช้ล่อซื้อ 60,000 บาท โทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง รถกระบะ รถจักรยานยนต์ และใบรายการโอนเงินธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ชื่อผู้รับโอน นายสำเร็จ 2 แผ่น เป็นของกลาง ซึ่งเมทแอมเฟตามีนได้ส่งไปตรวจ พิสูจน์ที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด มีน้ำหนัก 208.984 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 43.526 กรัม คดีสำหรับจำเลยที่ 1 โจทก์และจำเลยที่ 1 ไม่อุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น และคดีสำหรับจำเลยที่ 2 กรณีโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 โจทก์และจำเลยที่ 2 ไม่ฎีกาจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ มีปัญหาต้องวินิจฉัย ตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง เพื่อจำหน่ายและฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ไม่มี ประจักษ์พยานยืนยันว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับนายเบิร์ตและจำเลยที่ 1 มีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแก่สายลับ แม้จะได้ความจากพันตำรวจ ประยูรว่า หากดูภาพถ่าย แผ่นที่ 1 และที่ 2 หมายเลขโทรศัพท์ของนายเบตที่ใช้ติดต่อกับจำเลยที่ 2 เป็นหมายเลข 06 2767 xxxx ซึ่งตรงกับหมายเลขโทรศัพท์ที่นายเบิร์ตติดต่อเข้า โทรศัพท์เคลื่อนที่ของสายลับคนที่ 2 อันเป็นการแสดงว่า นายเบตกับนายเบิร์ตเป็นบุคคลคน

เดียวกันและมีหมายเลขโทรศัพท์ของสายลับติดต่อเข้าโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ได้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนเองติดต่อการซื้อขายเมทแอมเฟตามีนครั้งนี้ และหากจำเลยที่ 1 โอนเงินเข้าบัญชีได้ จำเลยที่ 2 ก็จะมีได้มีส่วนเกี่ยวข้องในคดีนี้เลย จึงมีอาจถือว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 และนายเบิร์ดในลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำ แต่การติดต่อซื้อขายเมทแอมเฟตามีนคดีนี้ เริ่มจากสายลับติดต่อล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 1 จำนวน 2,000 เม็ด ราคา 60,000 บาท หลังจากจำเลยที่ 1 ขอเงินที่สายลับจะใช้ซื้อเมทแอมเฟตามีนแล้วโทรศัพท์แจ้งนายเบิร์ด นายเบิร์ดจึงตกลงยินยอมส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้แก่สายลับโดยนัดติดต่อจุดส่งมอบเมทแอมเฟตามีนกับสายลับคนที่ 2 นายเบิร์ดจึงเป็นตัวการสำคัญมีอำนาจตัดสินใจในการขายเมทแอมเฟตามีนและหลังจากเจ้าพนักงานตำรวจและสายลับคนที่ 2 ได้รับเมทแอมเฟตามีน ณ จุดส่งมอบแล้ว สายลับคนที่ 2 โทรศัพท์แจ้งสายลับคนที่ 1 ให้ทราบเรื่อง สายลับคนที่ 1 จึงส่งมอบเงินล่อซื้อให้แก่จำเลยที่ 1 และเจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุมจำเลยที่ 1 ระหว่างนั้นนายเบิร์ดใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ติดต่อกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 1 โอนเงินเข้าบัญชีของนายสำเร็จ ตามที่เคยทำมาก่อน แต่จำเลยที่ 1 ปฏิเสธเนื่องจากเครื่องไม่รับ นายเบิร์ดจึงบอกว่าจะมอบให้จำเลยที่ 2 มารับเงินแทนนายเบิร์ดที่บริเวณปากซอยเชื่อมสัมพันธ์ 24 อันถือได้ว่าเป็นการกระทำเกี่ยวเนื่องกับการชำระค่าเมทแอมเฟตามีนให้นายเบิร์ดนั่นเอง การจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนยังไม่ขาดตอน เมื่อจำเลยที่ 2 มาจอตระกกระบะรอรับเงินและถูกจับได้จะถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยประการใด ๆ หรือเป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิดอันจะเป็นความผิดฐานสนับสนุนหรือไม่นั้น ได้รับความจากพันตำรวจโทประยูรว่าจำเลยที่ 1 ยอมรับว่ารู้จักกับจำเลยที่ 2 ภายหลังจากออกจากเรือนจำมาแล้ว จำเลยที่ 2 แนะนำให้จำเลยที่ 1 รู้จักกับนายเบิร์ดและได้ใช้โทรศัพท์ติดต่อกับนายเบิร์ด ความข้อนี้ยังปรากฏในบันทึกการจับกุมและคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 1 ยอมรับว่าได้หมายเลขโทรศัพท์ของนายเบิร์ดมาจากจำเลยที่ 2 หลังจากนั้นได้เคยติดต่อทางโทรศัพท์ขอซื้อเมทแอมเฟตามีนจากนายเบิร์ดก่อนเกิดเหตุคดีนี้ ประกอบกับจำเลยทั้งสอง ต้องคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษถูกจำคุกอยู่ในช่วงระยะเวลาเดียวกัน โดยศาลจังหวัดมณฑลพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 จำคุก 5 ปี และปรับ 200,000 บาท และจำเลยที่ 1 พ้นโทษเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2559 และพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 จำคุก 4 ปี และจำเลยที่ 2 พ้นโทษเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2557 ทั้งมีการจับกุมจำเลยที่ 2 ที่ปากซอยดังกล่าวอันเป็นจุดที่นายเบิร์ดนัดให้จำเลยที่ 1 นำเงินค่าเมทแอมเฟตามีนไปมอบให้แก่จำเลยที่ 2 และยังตรวจค้นพบใบโอนเงินเข้าบัญชีนายสำเร็จ 2 แผ่น ในวันที่ 1 และวันที่ 15 กรกฎาคม 2559 ซึ่งเป็นบัญชีเดียวกับที่นายเบิร์ดประสงค์จะให้จำเลยที่ 1 โอนเงินที่ได้จากการขายเมทแอมเฟตามีนเข้าบัญชีนี้แต่แรก จึงเชื่อว่าจำเลยที่ 1 รู้จักกับจำเลยที่ 2 เงินที่จำเลยที่ 2 โอนเข้าบัญชีดังกล่าวเป็นเงินที่เกี่ยวกับการขายเมทแอมเฟตามีนครั้งก่อน และจำเลยที่ 2 รู้ว่านายเบิร์ดให้จำเลยที่ 2 มารอรับเงินค่าขายเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 1 อันเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนผู้อื่นในการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ แม้ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างจากข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้อง เพราะข้อแตกต่างนั้นมีใช้ในข้อสาระสำคัญและจำเลยที่ 2 มิได้หลงต่อสู้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 กับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 ส่วนที่จำเลยที่ 2 นำสืบว่า วันเกิดเหตุนายเบตโทรศัพท์

บอกให้จำเลยที่ 2 ไปรอรับเงินค่าขายรถจากลูกค้าแทนที่บริเวณปากซอยเชื่อมสัมพันธ์ 24 เพราะ นายเบตอยู่ต่างจังหวัด จำเลยที่ 2 ก็ได้มีนายเบตมาเบิกความเป็นพยานยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าว และเป็นการง่ายแก่การกล่าวอ้าง ส่วนที่ได้ความจากจำเลยที่ 1 พยานจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 1 ไม่รู้จักจำเลยที่ 2 แต่รู้จักนายเบิร์ด นายเบิร์ดไม่ได้บอกจำเลยที่ 1 ว่าจะให้จำเลยที่ 2 มารอรับเงินค่า เมทแอมเฟตามีนแทนนั้นก็ขัดแย้งกับที่จำเลยที่ 1 ให้การในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนดังกล่าว ซึ่ง เป็นการให้การสด ๆ ในวันเกิดเหตุและวันรุ่งขึ้น โดยจำเลยที่ 1 ยังไม่มีเวลาคิดเบี่ยงเบนข้อเท็จจริง น่าเชื่อว่าจำเลยที่ 1 เบิกความดังกล่าวเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ 2 พยานหลักฐานของจำเลยที่ 2 จึงมี อาจหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง คดีนี้โจทก์ไม่มีอำนาจ ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิด เกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 เพราะการดำเนินคดีตามมาตรา 6 จะต้องมีการแจ้งข้อหา โดยได้รับอนุมัติจากเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามมาตรา 14 ของ พระราชบัญญัติดังกล่าวก่อน แต่หาได้มีการอนุมัติดังกล่าวไม่ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษ จำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 จึงเป็นการไม่ชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 และมาตรา 53 จำคุก 33 ปี 4 เดือน และปรับ 666,666.66 บาท เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 คงจำคุก 50 ปี และปรับ 999,999.99 บาท และไม่ลงโทษจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้ กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ยงยุทธ แสงรุ่งเรือง · กีกก้อง สมเกียรติเจริญ · สรศักดิ์ จันเกษม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/280/2563>